

Kürsü

– Zontul · 27 Kasım 2014

KÜRSÜ

Yıllar öncesi...

Darende...

Ve sonbahar gelirdi en zarif haliyle. Yeşile hissettirmeden/ sarıya boyayarak.. Teneke sobalar kurulurdu işte.. Şimdiki sobalar gibi ısısı kalıcı olmasa da... Minik bebeler çocuklar yaşlılar vardı evlerde.. .Ne genişti aileler, evler...

Hava ısınısını yitirdikçe insanlar farklı çözüm yolları bulmuşlardı.

Bunlardan biri idi KÜRSÜ..

Dört ayaklı tahtadan yapılan kürsünün alt kısmında bir raf bulunurdu. Çocuklu olanlar oraya höllük te koyabilirdi veya hamuru mayalanması için koyarlardı... Lakin daha çok yiyecek,çekirdek,kavurga gibi şeyler koyulurdu. Bir nevi fırın görevi görürdü orası. Misafirlere çayla ikram edilirdi.

Dört ayaklı altı üstü tahta olan bu araç nelere kadirdi bir bilseydiniz yaşasaydınız keşke. Ne de sağlam ne de heybetliydi kocamandı hatırlıyorum..

Üzerine örtülen renkli dallı güllü yorgan insanların içini açardı. Şimdiki polar battaniyelerin dizimize aldığımızdaki huzurun kaç katını verirdi ölçümü yok sanırım...

Önce teneke sobalardan çıkan közlü ateş mangala alınırdı. İki kulplu mangal kürsünün altına yerleştirilirdi. Üzerine de yorgan örtülürdü. Tüm kusurları örtercesine serilirdi yorgan kürsüye..

Baş tarafa büyükler olmak üzere sıralanırdı aile eşrafı. Çocuklar aralara girmekten zevk duyarlardı. Çok uyumuşumdur baş köşede dedem ile babaannemin arasında. Geniş sofa da akşamları kürsü alemi. Ne muhteşemdi.

Kürsünün rafına konulan eğlencelikler sıcacık çıkarılır çayla yenirdi. Ajans radyodan dinlenirdi. Mütalaa edilirdi. Akabinde evin büyükleri bir şeyler anlatır sorardı. Bu masal hikaye bilmece ülke başkent isimleri olabilirdi. Ilgıt Ilgıt yayılan sıcaklığın yüzleri pembeleştirdiği kürsü ortamı serbest kürsüye dönerdi. Bilinen bilgileri eğlenceye dönüştürerek paylaşmak, kültür akışının da en güzel imkanıydı..

Unutmam mümkün değildi..5 yumurta ,Kem ile iyilik masalını. Defalarca dinlense bile usanılmayan hikayeler bilmece rivayetler vs..

Anlattım bunları. Nice çocuğa, çocuklarıma. O günleri yâd edip film şeridi gibi geçirerek. Nostalji yüklü tozları savurarak..

Kürsü dedim. Neler hissettim. Ne anıları tazeledim...

Fakat benim çocukluğumdan daha eski yıllarda kürsünün kuruluşu biraz daha farklı ve ocağa benzer imiş. Toprak olan taban çukur şekilde tandır haline getirilirmiş. İçine köz yerleştirilirmiş. Soba yokken de ocak ateşinden kül getirilip konulmuş.

Üstü küllendikçe deşilir kor yenilenirmiş.

Ve Eşatma Teyzeyi anmadan geçer miyim? Rahmet dileyerek. Envai çeşit masal bilirmiş. Dinleyenlere

keyif verirmiş hikâyeleri.

Yeni bir dizi heyecanıyla dinlermiş babamlar Onu. Ve” her akşam gelse” derlermiş.

Kürsünün sıcaklığını bedenimde ruhumda hissettim ben. Ve kürsünün muhabbete araç olduğunu gördüm. Çocukların sessiz sedasız oturup sıcakın da etkisiyle erkenden uykuya daldıklarını gördüm.

Ve sofa denen geniş salonlardı...

Birlikte oturulan...

Kalabalığın rahmet olduğu ,bereket olduğu yuvalardı..

Kürsünün etrafında idi bir zamanlar geniş aile. Sobayla kanepeler koltuklara dağıldılar. Bir gün de hayatı kolaylaştıran sıcak petekler geldi odaları böldü. Aynı battaniyenin altında çay bile içemez oldu kardeşler..

Odalari böldüyse de çizgiler keşke kalpleri bölmeseydi...

İşte böyle...

Sevgiyle kalın

nilüfer zontul aktaş